

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/533/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214338
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214338.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/204/2012-86 zo dňa 16. apríla 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 9C/204/2012-86 zo dňa 16. 04. 2014 návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

V odôvodnení súd konštatoval, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal voči odporcovi náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vo výške 1.743,52 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 348,70 eur, ktoré mu mali vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin. Nesprávny úradný postup, spočívajúci v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, a vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol podľa navrhovateľa príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na jeho strane.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/6523/2010 súd zistil, že navrhovateľ dňa 09. 11. 2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým na Exekútorskom úrade so sídlom A. XX, F., návrh na vykonanie exekúcie proti dlžníkovi na vymoženie pohľadávky, priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom, obchodnou spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., IČO: 35 922 761, so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, zo dňa 06. 09. 2010, sp. zn. SR 07326/10. Žiadosťou, doručenou súdu dňa 22. 12. 2010, súdny exekútor požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č. k. 17Er/6523/2010-11 zo dňa 04. 01. 2011 súd túto žiadosť zamietol a následne uznesením č. k. 17Er/6523/2010-14 zo dňa 06. 04. 2011 exekúciu zastavil.

Nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), účinného od 01. 01. 2011 do 31. 12. 2013 (§ 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, ods. 5, § 17 ods. 5 a § 19 ods. 1, 3), teda v čase, kedy malo podľa tvrdení navrhovateľa v návrhu na začatie konania dôjsť k vzniku škody.

Navrhovateľ vo svojom návrhu na začatie konania konštatoval, že mu mala vzniknúť škoda, predstavujúca istinu s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý v exekučnom konaní nebol akceptovaný ako exekučný titul, keď súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie tejto istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a vyvolal stav, ktorým založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, a súčasne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty, resp. po veľmi dlhej dobe. Takéto tvrdenia navrhovateľa v konaní preukázané neboli.

Z exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že po tom, čo dňa 22. 12. 2010 bola Okresnému súdu Martin doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd dňa 04. 01. 2011 vydal rozhodnutie, ktorým túto žiadosť zamietol. V takomto konaní súdu nie je možné vidieť zbytočné prietahy. Súčasne však podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec navrhovateľovi vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti exekútora na vydanie poverenia. Navrhovateľ neprodukoval dôkaz, že by k zrušeniu predmetného rozhodnutia došlo na základe oprávneného prostriedku a ak navrhovateľ chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorým by reagoval na daný postup súdu (ktorý žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol) z pohľadu medzinárodného práva, najmä európskeho práva, a smernice Rady 93/13 EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania a nie v tomto konaní. Ak navrhovateľ bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, kde vystupoval ako oprávnený, mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takéhoto, pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami. Voči predmetnému uzneseniu bolo totiž prípustné odvolanie, o čom bol navrhovateľ riadne poučený v predmetnom uznesení.

Nakoľko v konaní nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia ani nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma, a teda neboli splnené predpoklady vyžadované zákonom č. 514/2003 Z. z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľom, súd návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., pričom odporcovi ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tento si ich nevyčísľil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ však riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti

zachovávaní práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3

O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, súd navrhovateľa vyzval, aby oznámil, či v konaní uplatňuje námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, odpoveď navrhovateľa, ktorý je kvalifikovane zastúpený advokátom, sa v spise nenachádza. Okresný súd následne uznesením zo dňa 05. 08. 2013 uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti. Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v odvolaní voči tomuto uzneseniu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. I. 44 spisu). Vzhľadom na oznámenie navrhovateľa a vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uviedla, že sa vo veci necíti byť zaujatá, či už pre pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom, alebo pre pomer k samotnej veci, nadriadený súd, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O. s. p. o vylúčení zákonnej sudkyne nerozhodoval a vec bez rozhodnutia vrátil okresnému súdu.

Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa však môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil navrhovateľ v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, či sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by v prípade, ak by dospel k záveru, že sudca bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci, bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

K námietke nestranného a nezaujatého sudcu odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom Okresného súdu Martin, na ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom

tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 16. 04. 2014 (neobstojí preto námietka navrhovateľa, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania), kedy bolo pojednávanie i uskutočnené (ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z č. I. 80 spisu). Splnomocnený zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie na dané pojednávanie dňa 13. 03. 2014 (č. I. 75 p. v. spisu). Z obsahu spisu nevyplýva, že by navrhovateľ požiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.). Navrhovateľ podaním zo dňa 10. 04. 2014 požiadal o zrušenie pojednávania do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a zákonného sudcu, s ktorou žiadosťou sa prvostupňový súd riadne a náležite vysporiadal v rámci odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. V danom prípade nebol dôvod pre zrušenie pojednávania z navrhovateľom uvádzaného dôvodu, keď navrhovateľ v konaní námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi nepodal (ako je to zrejmé z jeho vyjadrení), keď zákonná sudkyňa aj v odôvodnení rozsudku uviedla, že vo veci sa necíti byť zaujatá. S poukazom na uvedené vyjadrenie zákonnej sudkyne, ako aj vyššie uvedené konštatovanie odvolacieho súdu vo vzťahu k námietke nestrannosti sudcu, potom neobstojí námietka navrhovateľa, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť, čím ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní. Aj odvolací súd preto konštatuje, že boli splnené všetky predpoklady v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. na prejednanie veci v neprítomnosti navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ teda okresný súd vec na pojednávaní dňa 16. 04. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčast'ou na pojednávaní si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkovi).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom, prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/6523/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

K tvrdeniu navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že vyjadrenie odporcu v tejto konkrétnej veci nebolo súdu doručené. Dňa 04. 07. 2013 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu vo veci sp. zn. 9C/189/2012 (č. I. 23) s tým, že ide o vyjadrenie k žalobným návrhom zo dňa 17. 09. 2012 a 21. 09. 2012, teda hromadné vyjadrenie vo viacerých obdobných veciach tých istých účastníkov konania. Vzhľadom na

uvedené má súd zato, že nebolo potrebné vyjadrenie odporcu doručovať v každej veci osobitne. V prípade dostavenia sa na pojednávanie by zároveň navrhovateľ bol v rámci pojednávania oboznámený aj s predmetným vyjadrením odporcu, ktoré je totožné ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov, založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia odporcu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti má súd za to, že námietka navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia odporcu a nemožnosti reagovať naň nie je dôvodná.

Pokiaľ odporca v odvolaní vytýkal, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., odvolací súd zároveň poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdý navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka navrhovateľa nie je pravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 16. 04. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva navrhovateľom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, lebo navrhovateľ v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pričom odvolací súd sa s ním uvádzanými dôvodmi stotožnil. Okresný súd sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú, odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bolo exekučným súdom o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia rozhodnuté do 15 dní od doručenia žiadosti, ako je to zrejmé aj z napadnutého rozsudku okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd len dodáva, že v danom prípade neplatila navrhovateľom uvádzaná lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti na vydanie poverenia, nakoľko exekučný titul predstavoval rozhodcovský rozsudok, pričom v rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučného poriadku") v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011. V zmysle citovaného ustanovenia zákonom stanovená lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie neplatí v prípade, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií, a to vrátane rozhodcovských rozsudkov (ako to vyplýva z obsahu dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01. 06. 2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku). Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku taktiež vyplýva (a to vo vzťahu ku všetkým exekučným titulom), že zákon lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie upravuje vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10. 07. 2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: "Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon

túto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010).".

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup či nezákonné rozhodnutie), ako to správne konštatoval okresný súd, nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil.

V súvislosti s odvolaním navrhovateľa odvolací súd v závere uvádza, že nie všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní navrhovateľa sa dotýkajú výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ v odvolaní poukazuje mimo iného na rozhodnutia a skutočnosti, ktoré v súdnej veci vôbec nenastali (napr. podanie návrhu na prerušenie konania s predložením ústavnej sťažnosti, zamietnutie návrhu na prerušenie konania či rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania). Odvolaciemu súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podáva rovnaké odvolanie vo viacerých obdobných veciach bez toho, aby rozlišoval medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov, v dôsledku čoho nie všetky odvolania korešpondujú so skutočným stavom v tej - ktorej veci.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.